

DE TUIN (Volledige reeks)

De Tuin (1)

Gina :

Mijn innerlijke grond wordt omgewoeld,
automatismen doorbroken.
Inkapselingen worden geopend.
Weerstand, spanningen en verhardingen rond mijn hart worden zachter.

Ik weet :

Levenskracht baant zich wegen
om vrijer te kunnen stromen.
Zij stuwt naar openheid, naar verbinding.

Luk :

Van je aarde naar je hemel
stroomt een weg van voelbaar water.
Raak het aan, hoor de zang, ontzijd
wat is besloten en ga voort.
De ziel wacht je!

Als je raakt aan bevrezende onzekerheid :
adem lager, luister breder, voel de pijnen
die scherp of drukkend knagen, al veel te lang om
aandacht vragen, ontdoe 't gevoel met zachte moed
van oude last.

Als je schaamte voelt om 't lijf, om hoe je denkt te
zijn, verschuil je niet achter de muren van werk
of hoofd maar herzie jezelf in de spiegels van
glas of open ogen. Daarbinnen leeft er iets
zuiver en schoon.

En als je je onmachtig voelt of waardeloos,
zoek dan geen waardering, nog minder naar macht of
beheersing, maar vraag je af : wat ging er vooraf,
wat je oorspronkelijke waarde, wat ben je

meer dan aarde?

Als je 't schrijnen voelt van onverbonden, eenzaam zijn, weemoedige hunkering, spreek dan oprecht met broeders, zusters, in je hart of met je mond, schrijf tekens in het zand of dans het heimwee tot je heropent.

Als je de verveling voelt van zinloosheid, niet meer weten wat te doen of hoe te zijn, bedenk dan niet wat je moet doen. Wacht, luister en weet : de zinnen verdoven de zin die is sinds 't begin :
verwondering.

En als je stuit op weerzin en haat, nader je de sluitsteen van je ziel. Volg dan niet de uitstroom van beschuldigingen, duik in de instroom van 't onschuldige voorgeborgte van de hemel :
het goed, schoon, waar.

Van de hemel naar de aarde
stroomt een kracht van helend vuur.
Het raakt aan wat was gesloten,
het toont dat alles kan zijn als
een brug naar God.

Luk Heyligen :
Wijzingen

De Tuin (2)

Gina :

Bladeren, vruchten, zaden vallen nu
en vinden bodem.
Ik laat gebeuren, ik laat los.
Ik herbundel,
omarm en doorvoel mijn aarde,
bewoon mijn grond.

Luk :

'k Zou wel vreugdig willen zingen vandaag
maar er bedrukt nog iets dat ons beknelt.
We zullen dat eerst bevrijden.

Het voelt als een verstoorde verbinding,
ruikt enigszins verbrand, kleurt leven grijs,
het bezwaart, ankert, het maakt stram.

Nu raken we het, dringen binnenin,
openen het onvertrouwde, voelen
de lading, de druk, het trage.

Kom, we breken erdoor naar 't open veld.
Dat zware is al oud, laat het helen
terwijl wij hier zijn, nu en nieuw.

Wij ontdoen ons van verleden ketens,
wij verlaten die verwickelingen.
Ontwikkeld zijn wij vrij, vreugdig

en bezingen zon en aarde, wolken,
regen, liefdeswegen en wentelend
bewegen wij hemel en leven en
groeien en kunnen weer openbloeien
in het ontsloten, vrije veld.

Zie, het zware lost, we raken bevrijd
terwijl wij ons onttrekken aan de schijn
en nog veel meer, dieper nog, onszelf zijn,
niet wat we denken of voelen, maar 't zien
vanuit 't volkomen vrije veld.

Daarin wordt elke verbinding bijgesteld,
de geur wordt paradijs, kleur: regenboog,

en wij zijn weer beschikbaar
in dit lichte, dit open veld.

Luk Heyligen :
Naar het open veld.

De Tuin (3)

Gina :

En deze herfst is een nieuw seizoen.
De nieuwe energie is hier.
De nieuwe tijd is nieuw,
omdat hij hier, nu, is.

Luk :

Er is een nieuw seizoen begonnen, midden in
het groeien. Een pijn als weeën, een laatste strijd,
een onbegin. Een sfeer van primaire tijd, van
iets wijd dat dichterbij komt, vleugels van vleugels en

waden in onpeilbaar water. Onmetelijk
klein zijn, een strijkende wind als een verzuchting.

Er herbegint iets dat zaken weer als nieuw
bekijkt, anderzijds beluistert, het diepe wordt

gezien voorbij de bloesem, nabij de vruchten,
een ruimte erkend of reeds herkend. Ontspannen
achterwaarts bewegend, intens gebeurend en
onverwachtend, zichzelf verwonderend, stijgend.

Het zelf wordt verhoord door te verzinken in een
niets meer doen zonder iets ongedaan te laten.

Er is een nieuw seizoen begonnen, midden in
het vloeien. Een schurend schroeien, verre stemmen
nabije zielen. Onbedacht beleven, trouw
aan een wetend liefde zijn, voelbaar hervonden

sereniteit : de ontdubbeling van jij en
ik, het weten dat wij hetzelfde anders zijn.

Luk Heyligen :
Nieuw seizoen.

De Tuin (4)

Gina :

Ik ben stil,
bewoon een tuin,
verwonderd, verbaasd!

Luk :

Tussen de bedrijven door
beweeg ik gedachteloos door het groen
en vat de onvatbare bomen,
versta de onverstaanbare bloem.

Wat doen die mieren
in hun zandkastelen?
Ik ken al hun wegen.
Wat drijft de vogels
tot gezongen vluchten?
'k Vat het gevleugeld leven.

Maar kan er niets van zeggen
van al dit roezemoezend leven,
woelend in dit zonbeschenen dal
op iedere plek, zo bont gevormd.

Het denken beschrijft
maar kan 't' niet begrijpen,
noch zeggen wat het is.
Geen woord vat de boom,
toch versta ik bomen
en de bloemen die ik ken

Het hoofd kan slechts omschrijven,
de buik voelt er al wat meer van aan,
maar enkel 't hart opent haar ramen
en kan zien : wat is een boom, een bloem.

En het hart dat zwijgt
behalve in vreemde
zangen, dans of kleuren
die slechts het hart begrijpt
als het stilzwijgend is,
zoals de bomen zijn.

Luk Heyligen:
Zoals de bomen zijn.

De Tuin (5)

Gina :

En al die dieren,
zo wonderlijk gevormde en gekleurde wezens,
En gras, bloemen, appels, paddestoelen,
zo niemand, en zo bewoond door leven,
en licht, regen, wind...

Luk :

Ook deze dag is een bloem
waarvan de bladen langzaam ontplooiën
in het licht van een omwolkte zon, als
snelle vleugelvlichten, traag verzuchten,
't voelen van wegen door labirinten
van pijn, het vermogen om te helen,
te zingen, te groeien, ons te tooien
met naaktheid om te tonen wie wij zijn.

Ook die mens is als een bloem,
deze zwakke mens, trage mens, doornig,
teer of gewoon breekbaar als anderen,
hij hoeft niet te veranderen. Hij mag
zijn wie hij is en zich ontplooiën. Een
roos of een madelief, wie is 't mooiste?
Allen mogen zich tonen, wie ze zijn.

Ook dit gevoel is een bloem
dat wanneer het wordt gezien van waarde
blijkt en schoonheid bevat en liefdeskracht.
Niets moet er achter angst en schone schijn
verbogen worden. 't Mag er zijn zoals
het is om te groeien tot waarom het
is, bloei vraagt tijd, de vruchten nog veel meer.

En ook de nacht is een bloem.
In 't duister kan de ziel openplooiën
naar het Licht, in dromen onthult zich het
zicht op diepere lagen en de slaap
verzacht de ondraaglijkheid van 't bestaan.
En als wij midden in die donkerte
ontwaken, voelen wij misschien dat we

voor eeuwig mogen blijven wie wij zijn :
een grond waarin vreemde bloemen kiemen.

Luk Heyligen :
Ook dit zijn bloemen.

De Tuin (6)

Gina :

Ik ruik, hoor, voel, zie:

het bewegen van slakken, ganzen, kevers, nevels, bloemen;
de kleuren op appels en het glinsteren van hun vlees,
de pitten in hun stervormig hart.

Ik voel

het loslaten,
ontbindingsprocessen,
vuurbewegingen.

Mijn grond herlaadt zich.

Luk :

Hoe lang zijn die wouden gesloten geweest
Veel te lang hebben we hen niet meer gekend
Wat een vreugde: dit weerzien, onaangeroerd

Ah deze eeuwig smaragdgroene bomen,
dit vuurblauwe van mossen en kruiden,
karmijnen, lila, blauwblauwe bloemen,
spectra van vlindervleugels en dauwen,
't geklater, gemurmel, geroezemoes
van dieren en winden, stenen, water...

Hier bewegen wij nu, opnieuw geopend
Veel te lang bleven deze deuren zo dicht
voor de vreugde van 't zien wat onaangeroerd

Ah deze fluisteringen, geurend gras,
eindelijk onttoverd door vonken licht,
daar de kringen in 't zand, als de asse
van elfendansen, nog niet vergeten
en tenslotte staat hij daar, 't ranke lijf
nog witter dan herinnerd: de eenhoorn,
maagdelijke koning van al dit woud...

Luk Heyligen :

De maagdelijke koning.

De Tuin (7)

Gina :

De Eenhoorn :
Symbool van de Nieuwe Tijd,
erkenning van het Oervrouwelijke,
van Levenskracht , Essentie, Eenheid.

Luk :

Er is tussen elk van ons en ons een vast verbond
dat elk van ons vergat in het belopen van de
aarde, in 't proces van incarneren. Het kan
herinnerd worden in een hernieuwend integreren.

Er blijft tussen elk van ons en ons een vast verbond
zoals elk van de bomen met de aarde maar gans
anders, anders dan bekende zichten, zelfs die van
dromen, zelfs niet voelbaar, onbedenkbaar, openbaar.

Er is tussen elk van ons en ons een vast verbond
als een weefsel van ongeziene draden en elk
van ons is een knooppunt in ons, een verbinding van
delen met zielen met het geheel met het begin.

Er is tussen elk van ons en ons een vast verbond.
Het beweegt ons zoals alle sterren door één kracht
bewogen worden, alle stromen, de heuvels van
de aarde, de vlagen van wind, de vonken van licht.

Er is tussen elk van ons en ons een vast verbond.
Het is de bron van geluk zoals elk kind beleeft.
Het is de zon in 't hart zoals geliefden weten.
Het is vol vreugde zoals je in stilte begrijpt.

Er blijft tussen ieder ik en wij een vaster zijn
dat ons verbindt. Met blinde ogen : je kan het zien.
Met dove oren : je kan het horen. En zelfs met
een dood lichaam : je zal er eeuwig in verblijven.

Luk Heyligen :
Het verbond tussen ons.

De Tuin (8)

Gina :

De herfst is voorbij.
Midwinterfeest:
Feest van Lichten en Sterren
en van de gloed in de holten van het Hart.
Wij her-inneren.

Luk :

Wintervuur

Donkere silhouetten verheffen zich tegen een
grijzend blauw, brozend licht. Dichte deuren en gesloten
ramen. Er gebeurt een vertraging om te herschikken.

Er ontstaat een stroming, de richting is naar binnen, naar
het vuur in de haard en in het hart. Het is winter nu.

En ik herinner andere ijsgetijden, bomen
en water als onder glas verborgen, witte ruimten.

Ik herinner ook hoe ik honger leed, wolven hoorde,
eenzaam was achter mijn bevroren muren, nachten lang.

Nu zijn er anderen die lijden. Ik moet hen weten,
niet vergeten hoe het was, nog niet zo lang geleden.

En ik herinner de diepe monnikengezangen
op de bevroren hoogvlaktes van een ander leven.

Ook dat mag ik niet vergeten : hoe die liederen naar
de hemel riepen, traag verhoord, vreemd beantwoord werden.

Nu zijn er anderen die met mij bidden, luisteren
naar glinsterende fluisteringen, ruisende ruimte.

Er gebeurt een verlichting, een richten naar binnen, naar
't vuur in de diepte, in de wortels. Het is winter nu.

Donkere silhouetten verzachten zich tegen een
hemel vol schromend licht. Achter de gesloten deuren
brandt nog steeds vuur in de haard, in de wachtende harten.

Luk Heyligen

